

5

DETAILLY

PŘI DOKUMENTOVÁNÍ ŽIVOTA
NÁS I NAŠICH DĚTÍ SE NEJSPIŠ
NEJDŮLEŽITĚJŠÍ ČÁST CELÉ
HISTORIE SKRÝVÁ V DETAILECH.

Když pečujeme o rodinné dědictví ve slovech i obrazech, snažíme se své příběhy předat dále, aby neupadly v zapomenutí. Fotografie budou i nadále odkazovat na naši historii a připomínat ji. Podrobnosti, které se rozhodneme zobrazit, o nás říkají více, než si vůbec uvědomujeme. To ale není vše.

Pokud se zaměříme na detaily svého života, můžeme získat úplně novou perspektivu. Budeme-li si uvědomovat, že „maličkosti“ nejen doplňují naše životní příběhy, protože vyvažují „celkový obraz“ mnohem menšími detaily, ale dokáží pro nás také uchovat – nebo připomenout – přítomný okamžik. Jednoduchost často otevírá dveře nejhlubším změnám. Když se soustředíme na to, co leží bezprostředně před námi, a budeme si toho vážit, zbavíme se tím všech zbytečností. Získáme tak mnohem jasnější

pohled. Díky tomu můžeme snáze poznat, co je nejdůležitější, a dokážeme se neztratit v každodenním zmatku svých mateřských povinností. Jak hledáme drobné, ale speciální věci, které nás v běžném životě obklopují, můžeme ocenit kouzlo, kvůli němuž to vše stojí za to.

Pozorování a zaznamenávání každodenních detailů nám umožní nejen zkompletovat vyprávěné příběhy, ale může také přispět k naší transformaci a léčení našich stesků. Ověřila jsem si to na vlastní kůži při své poporodní depresi. Nyní vím, že díky psaní deníku a fotografování i těch nejmenších radostí (třeba mého novorozence) jsem neztratila perspektivu, kterou jsem potřebovala k tomu, abych dokázala fungovat. Porozuměla jsem přitom, jak důležité a významné je pro nás hledat podrobnosti, které oslavují život. Naše fotografie však nemusí obsahovat všechnu tuto intenzitu. Fotografický proces, který je způsobem kreativního vyjádření, může být stejně tak slavnostní jako odlehčený. Právě díky tomu je tolik zábavný! Když si ale připomeneme, jakou může mít hra s fotoaparátem a dokumentování našich životů cenu, získáme tím ještě větší motivaci.

Příspěvek na blogu

Detaily, detaily

Text a fotografie

Tracey Clark
www.traceyclark.com

Říká se, že život se skládá z maličkostí. Víím, že toto rčení opravdu platí. V detailech můžeme najít také lásku, krásu i pravdu. Svůj život sice často plánuji jen obecně, ale pozoruji jej z hlediska drobností. Týká se to hlavně toho, jak vidím a zakouším své mateřství: pramínek vlasů, odřené koleno, výšivka na sukni, obnošené boty nebo nožky úplně bez bot.

Když zachycuji tyto prvky svého obyčejného života, pomáhá mi to nejen lépe v tom, abych jej lépe ocenila, ale mohu také snáze zahlédnout to, co je ve vši všednosti krásné. Tento přístup mi pomáhá vidět věci z té nejlepší stránky. Při každém snímku si připomínám, že je potřeba vychutnávat všechny životní okamžiky. Dokonce i po všech těch letech mě nepřestává překvapovat, že něco tak zdánlivě prostého jako „fotografování“ může člověka tolik proměňovat.

Nejllepší na tom je, že díky své každodenní praxi v pozorování maličkostí dokážu vyprávět historie o velkých událostech. Jak mé děti rostou, mohou si kdykoli připomínat detaily, ze kterých se skládalo jejich dětství – odstíny, oblíbené věci, aktivity, denní příchody a odchody a téměř každý chloupek na jejich sladkých ručkách.

Vzpomínám si, jak moje dcera citovala výrok, který jsem kdysi vyslovila během rozhovoru pro jeden časopis: „Když zachytíte velké i malé věci, dokážete lépe sdělit celý příběh.“ Opravdu.

Požítování „příliš mnoha fotografií“ nikdy nebudete litovat. Vyprávíte-li příběh, který vychází ze všech detailů vašeho života, naplní vás to uspokojením, ale navíc tímto způsobem zanecháte svůj odkaz. Nedovedu si představit nic hodnotnějšího.

VÝRAZ

Když se soustředíte na podrobnosti, můžete vytvořit úplnější, zajímavější a přitom unikátní fotografický komentář, který bude vás a vaše děti charakterizovat. Čas nelze zastavit. Detaily, které zaplňují váš život nyní, se mohou za několik dní, měsíců či let změnit. Výraz tohoto okamžiku zachycujete dnes a právě nyní.

V budoucnu si pravděpodobně vzpomene-
me na velké milníky, ale malé podrobnosti
zcela zapadnou, pokud je nebudeme doku-
mentovat. Mezi nejvýstižnější fotografické
studie, které si dokáží představit, patří za-
znamenání gest.

Ať už fotografujeme něco tak živého, jako
jsou naše děti, nebo něco zdánlivě bez vý-
razu, jako je krajkový límeček, přesto může-
me zachytit gesto, které shrnuje celý příběh.
Ohyb, přeložení nebo úhel látky může vy-
volat určitou náladu a evokovat pocity. Při
zaznamenávání podrobností z života svých
dětí se nemusíme omezovat na zřejmé vý-
razy tváře, ale můžeme hledat další gesta
ve tvaru, postoji a pohybu těla. Tato ges-
ta o našich potomcích prozradí, kým jsou
a jak se cítí.

Chceme-li zachytit takový výraz, musíme
nejdříve své děti pozorovat v akci a při odpočin-
ku. Jak používají ruce, drží hlavu, stojí, sedí,
tancují, otáčejí se, leží a hrají si? Sledujte nu-
ance a detaily jejich chování, na které se mů-
žete zaměřit a které vám mohou pomoci v jejich
popisu. Když tento výraz zachytíte a zakompo-
nujete jedinečným (a někdy i neočekávaným)
způsobem, můžete pro své dítě získat výmluv-
ný medailonek.

Chvilce odpočinku:

*Když moje dcera odpočívá, studuji každý její
detail od rtů přes pihy až po prameny vlasů.
Získám-li takový snímek zastaveného času,
mohu se k těmto momentům nehybné krásy
vracet po celý život.*

KŘIVKY

Už v počátcích své kariéry dětského fotografa jsem si uvědomila, že pro rodiče ráda zachycuji dětské křivky. Lákaly mě jiné záběry než klasické portréty a snažila jsem se hledat měkké tvary a jemné křivky dětí, které se děly před mým objektivem.

Vlny (vpravo):

Některé detaily lze považovat za univerzální symboly dětství, zatímco jiné mohou být typické pro vaše děti nebo pro fázi, kterou procházejí. Tento obrázek své starší dcery jsem pořídila pouze několik dní před tím, než začala studovat střední školu. Díky světlu zapadajícího slunce, pozadí modré hladiny a křivkám jejího těla a jejích světlých vlasů tento snímek vystihl jak konec léta, tak konec kapitoly jejího dětství.

Neúplná křivka (dole):

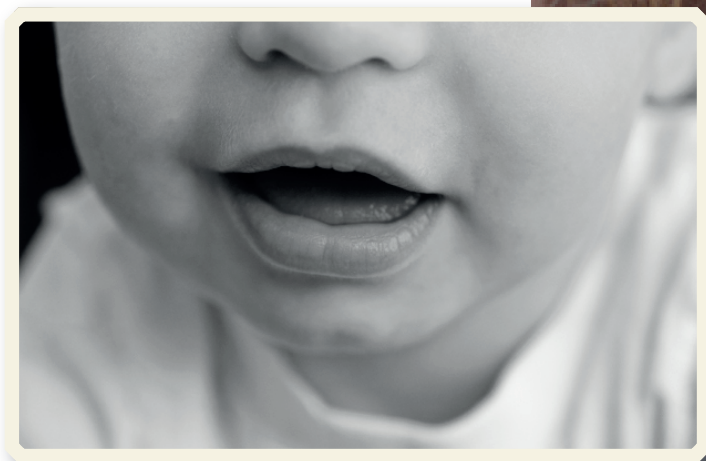
Extrémní ořiznutí přitahuje pozornost na krásnou křivku dokonalých drobných úst a nosíku.

U každého obrázku jsem si připadala, jako bych recitovala báseň: nenapodobitelný melodický výraz každého dítěte. Všechny děti byly jedinečné, ale vyznačovaly se univerzální krásou.

Faldy na boubelatých pažích, jemný obrys zátylku nebo tvar jejich lopatek. Stočení ucha, kadeře vlasů, křivky úst a rtů. Právě tyto detaily

jsem pro své klienty chtěla zarámovat. Když se mi narodily vlastní děti, mohla jsem tyto obrázky věnovat sama sobě jako dárek.

Čím více těchto jemných podrobností ve svém hledáčku rozpoznáte, tím lépe dokážete zachytit podrobnosti, které jsou pro vás nejdůležitější.

Příspěvek na blogu...

Katarze

Text a fotografie

Kristin Zecchinelli
Shutter Sisters
www.shuttersisters.com

V poslední době mě skutečně uklidňuje, když mohu svým aparátem zaznamenat něco osobního. Život bývá chaotický a někdy i nahání strach, ale když se zastavím a podívám se na tyto chvíle hledáčkem svého přístroje, pociťuji úlevu. Pro každého to nefunguje, ale pro mě ano. Přemýšlím vizuálně. Život zpracovávám svým objekтивem. Cvakám, píši, pozoruji, nechávám plynout a pokračuji dále.

Tento obrázek jsem pořídila jeden týden po hysterektomii. Stejný den minulého týdne jsem ležela v narkóze a musela jsem čekat, jak vše dopadne. Bála jsem se mnoha věcí. Bála jsem se, že se neprobudím. Bála jsem se, že se probudím. Bála jsem se bolesti, která měla určitě přijít. Probudila jsem se. Jistou bolest jsem opravdu cítila. Nyní mám sedm dní za sebou a právě jsem vystoupila ze své ranní sprchy. Najednou mi došlo, že ačkoli mě stejné chvíle před týdnem tolik děsily, jsem nyní v bezpečí, proměněná, jiná, ale cítím, že jsem při síle a uzdravuji se. Chtěla jsem tento okamžik zaznamenat. Chtěla jsem, aby byl skutečný a aby bylo vidět, jak vypadám právě teď. Chtěla jsem přitakat svému já a říci mu, že vše bude v pořádku, takže jsem zvedla svůj fotoaparát a stiskla spoušť.

Za tuto fotku se nijak nestydím. Takto ve svých třiceti devíti letech skutečně vypadám. Se svým povislým břichem a tlustýma nohama. S tím tetováním, které

jsem si nechala udělat ve dvaadvaceti, kdy jsem si všim byla tak jistá a překypovala jsem sebevědomím. S tím vyčnívajícím mozolem na pravé noze, kvůli němuž nemůžu nosit módní boty na podpatcích. S tím tělem, které porodilo tři miminka, ale nyní mu chybí děloha. Vše je v pořádku. Vše bude dobré. Je zajímavé, že když se podělíme o kousek sebe sama, nakonec nevyhnutelně zapůsobíme na druhé. Všechny jsme totiž ženy, matky, sestry a dcery, které sdílejí svou lidskou zkušenost. Všechny cítíme, bojujeme, trápíme se, bojíme se, slavíme, milujeme a truchlíme. Když pomocí svého aparátu zpracuji něco osobního, často mi to pak přestane připadat tak hrozné.

Váš příběh

Pokud se skrýváme za svými fotoaparáty, můžeme se sice cítit pohodlně, ale někdy se můžeme zotavit teprve tehdy, když se ukážeme. Detaily, které nás charakterizují, jsou stejně důležité jako ty, které zachycujeme u svých dětí. Není snadné najít odvahu fotografovat a sdílet něco, co vypovídá o nás. V letech, která teprve přijdou, však z těchto autentických příběhů nejspíše vystoupí naše osobnost, a naše dospělé děti si jich proto budou cenit.

Zkuste najít kreativní způsoby, jak vytvořit svůj autoportrét. Máte-li širokoúhlý objektiv, můžete podržet svůj přístroj v natažené ruce a dostat do záběru velkou část své postavy. Věnujte pozornost jednotlivým prvkům, které se objeví v záběru. Vyprávějí příběh o tom, kdo jste nebo kde se v současné životní fázi nacházíte? Nestydte se za upřímnost. Odvaha i autentičnost se cení.

OZDOBY

Knoflíky, mašle, tkaničky a rukávy košil mohou vesměs představovat drobné okrasné prvky, které vizuálně charakterizují věk, zájmy a osobnost našich dětí.

Kalhoty s manžetami a trička s obrázky často symbolizují fázi, kterou děti právě procházejí. Doplnky zřetelně ukazují, kým naše děti jsou. Každodenní rekvizity svědčí o osobnosti svých nositelů a umožňují jim projevit svou individualitu. To, co naše děti nosí, nás může dojímat nebo přivádět k šílenství. Ať už platí kterákoli z těchto možností, pamatujte, že oblíbené drobnosti vašich dětí (to, co nosí, přemísťují nebo nechávají na různých místech domácnosti) patří do jejich a vaší historie.

Někdy se samotné doplňky stanou hlavním motivem našich snímků. Když se zaměřujete na takové detaily, můžete přitom uvolnit veškerá stavidla své kreativity. Všimněte si barev, textur a tvarů a hledejte zajímavý způsob, jak je do svého záběru zakomponovat. Ať už v kontextu (na dítěti) nebo na polici v koupelně, tyto maličkosti o našich dětech hodně vypovídají.

Vynikající expresivní obrázky můžeme získat při fotografování rukou a nohou. Moje dcera boty nemiluje a o botách i ponožkách se vyjádřila, že to jsou „klece na nohy“. Netuším, zda to nějak souvisí s tím, že doma nikdy nedokážeme najít druhou botu do páru. To samozřejmě znamená, že jsem během let získala mnoho snímků jejích chodidel. Na zemi, ve vzduchu, na nábytku, v písku a ve vzácných případech i v botách. Každý obrázek je unikátní, ale všechny vyprávějí o její osobnosti (a její vášni pro chození naboso).

NEJEN KRÁSA

I když se snažím vidět krásu ve všem, musím přiznat, že páchnoucí ponožky z tělocvičny příliš hezké nejsou. Takový je život.

Ne vše se zdánlivě hodí na fotografii. Někdy je však potřeba určitou historku vyprávět. Po mnoho let jsem například dokumentovala předměty, které se postupně objevovaly na policiče v koupelně: od hraček přes kartáčky na zuby až po kulmy a šminky (v poslední době). Když různé drobnosti, které považujeme za něco samozřejmého (a občas nad nimi ohrnujeme nos), definitivně zmizí, navždy na ně zapomeneme. Pokud přiznáme, co tyto detaily znamenají pro naše děti a nás matky, můžeme někdy změnit

svůj přístup k nim (nebo je alespoň vidět z jiného hlediska) – přinejmenším tak dlouho, abychom dokázali ocenit zbytky ze svačिनové dózy, než je vyhodíme.

Život není pokaždé krásný, což ale neznamená, že nestojí za to, abychom jej dokumentovali. Nepořádek patří k věci. Musíme se však snažit, abychom jej dokázaly zachytit s tvůrčí radostí. Pamatujte, že přijdou dny, kdy nám bude rozházená stavebnice a možná i špinavé prádlo opravdu chybět.

Váš příběh

Jako matky často nemáme pro sebe dost času ani na to, abychom se osprchovaly, natož abychom se nimraly v úvahách o sebevyjádření. Aniž to však víme, drobné detaily prozrazují mnoho o tom, kým jsme a kde se na své životní cestě nacházíme.

Zamyslete se nad tím, jak si upravujete své vlasy, jaký svetr na sebe natahujete nebo jakou barvou si lakujete nehty na nohou – všechny tyto maličkosti tvoří mozaiku vaší osobnosti. Kreativní úkol vylovit perly detailů z vlastního života může představovat zábavný a vděčný způsob, jak se projevit. Normálně si na to uděláte čas jen stěží. Proč tedy nevyužít fotografii k tomu, co stejně potřebujete?

Moje odrazy:

Ráda fotografuji odrazy, takže mě každý děš' láká k tomu, abych se svým aparátem vyrazila ven. Tento snímek zachycuje velkou část mé postavy (v mých děrovaných džínách a sandálech) a zároveň můj odraz a dokonale nedokonalou prasklinu na naší terase. Vznikla tak výmluvná historie mého života.

V tomto případě jsem neměla mnoho světla, takže jsem opřela fotoaparát o zem, abych jím při stisknutí spouště nepohnula.

Podlaha může posloužit jako dokonalý stativ, protože je stále dostupná a navíc nabízí neočekávaný a často docela působivý úhel pohledu na svět.

Život v nepořádku:

Když moje dcera usedla u svého stolu, aby napsala domácí úkol, dovolila jsem si zaznamenat její skutečný život, který v té chvíli prožívala. Její školní brašna, cvičky, špinavé prádlo a slovník poměrně dobře shrnují její tehdejší svět, jak jsme jej znali. Díky jinému pohledu na ten nepořádek jsem se alespoň na krátkou chvíli cítila svobodněji.

Příspěvek na blogu

To jsem já

Text a fotografie

Tracey Clark
www.traceyclark.com

Když jsem své třináctileté dceři půjčila svůj nový iPhone a vysvětlila jí základní ovládání aplikace Hipstamatic, probudila jsem dřímající talent. Věděla jsem, že díky svému tvůrčímu nadání a nejnovější hračce dokáže vytvořit něco skvělého a přitom se bezvadně pobaví. Tak to s dětmi chodí. Vidí svět čerstvými očima a překypují vzrušením, údivem, zvědavostí a nespoutaným nadšením pro cokoli, co se jim připlete do cesty. Nic neplánují, nebojí se, neváhají.

Tato fotografie patří k těm, které ono odpoledne zachytila a které mě nadchly. Vůbec jsem si nevšimla, že ji udělala. Právě proto se možná jedná o nejautentičtější obraz mě samotné, jaký jsem kdy měla.

Já ve svém běžném životě. Já v pohybu. Já během rutinní činnosti. Já jako matka. Já ve svém minivanu. Já ve svých slunečních brýlích, s culíkem, v tričku a džínách. Já taková, jaká skutečně jsem.

Nechejte někoho jiného, aby vás vyfotografoval. Když se během obyčejného dne uvidíte z jiné perspektivy (zejména z pohledu svých dětí), můžete získat neočekávanou a poučnou zpětnou vazbu, jak váš život vypadá z druhé strany objektivu. Přitom si zábavnou formou procvičíte, jak se dokážete uvolnit.

Příběh mateřství

Obrys

Text a fotografie

Catherine Newman

Ben and Birdy

www.benandbirdy.blogspot.com

S pisovatelkou jsem se stala teprve poté, co se mi narodilo první dítě, a asi vím proč: před příchodem dětí jsem měla různé myšlenky a pocity a uměla jsem je vyjádřit slovy. Nebylo nic jednoduššího. „Zdá se mi, že je milý.“ „Jsem ráda, že jsem dostala rybí polévku.“ „Klečíš mi na vlasech.“ Cokoli. Potom ale za mnou z mého těla přišlo dítě a zažila jsem emoční Velký třesk: moje srdce i mysl se rozletěly na milion střípků lásky a hrůzy, které se třpytily v nekonečné temnotě. Spoustě lidí jsem říkala: „Miluji to miminko,“ jenomže ten výrok se vůbec nehodil k tomu, co jsem chtěla sdělit. Jako bych honila mamuta se sítkou na motýly nebo se snažila zachytit Niagarské vodopády do misky ze složených dlaní. Moje láska k dítěti se rozmotávala jako stuha, která neměla začátek, konec ani určitý tvar, jenom byla stále delší a delší. Proplétala se přitom s podobně nekonečným strachem z jeho ztráty. Ležela jsem s otevřenými očima a snažila jsem se zapamatovat jeho podobanou tvářičku osvětlenou měsíčním světlem, sledovala jsem, jak oddechuje ve své froté zavinovačce, studovala jsem jeho malé, ale podivně zubaté nehtíky a uvažovala jsem, zda mě nafouklý balón mého srdce vynese do výše, nebo praskne a zabije mě. V těch dnech jsem hodně plakala i smála se. Na Internetu jsem hledala výrazy „dětská vyrážka“, „dítě umírá na vyrážku“ a „syndrom pukajícího srdce jako balón“. Dokázala jsem však vyslovit jen překvapivě málo.

A nyní se snažím říci toto: je to příliš velké, je to až příliš velké, a můžete udělat pouze to, že to zahrnete do textu či obrázku – zarámujete nějakou nepatrnou část, která odkazuje na obrovský zbytek. Proč by ne – není to nekonečný a abstraktní vesmír lásky a strachu! Je to pouze příběh. Nemusíte tlačít horkovzdušný balón okem jehly: stačí, když jehlu podržíte u oka a zjistíte, které barvy dokážete zahlédnout. Ukážete toho kousek, i kdyby šlo jen o snídani či projíždku na kole. Díky tomu, že má tento střípek definovanou velikost a tvar, začátek, prostředek i konec, může si vaše srdce trochu ulevit. Někdy to samozřejmě dopadne špatně a slova (nebo obrázky) vás zklamou – jako kdybyste se pokoušeli napodobit Michelangelovu srdcervoucí Pietu se synem, který bezvládně leží v mateřské náruči, ale nemohli jste modelovat z něčeho jiného než cukrové vaty. Prostě děláte, co můžete.

Chcete-li, může to být také zábavné. Naučila jsem se vtipně vyprávět historky, které původně legrační být nemusely. Když se mi nyní na horské dráze někdo vyzvrací do klína, uvažuji: „Bude to směšné až později, nebo je nějaká šance, že by to mohlo být směšné už teď?“ Někdy ano (když v nose uvízne korálek) a někdy nikoli (když dítě čeká na snímkování magnetickou rezonancí). A vždy platí, že jakkoli je historka všední či výjimečná, jakkoli komická či smutná, jde jen o to, dát jisté obrysy té neomezené lásce, jakou rodiče cítí. Jako tehdy – dovolte mi o tom povědět, nebude to trvat dlouho –, když jsem včera večer seděla na kraji dětského lůžka, vytáhla jsem silnou růžovou příkrývku pod spící růžovou tvář a tmavý oblouček očních řas mě zalil jako přílivová vlna.